

**Katherine
Bradley**

NŐVÉREK SZÖVETSÉGE

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2024

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Hetedik fejezet

Winston Smith.

Láttam már őt a folyosón, és van benne valami kellemetlen, mint amikor az ember almába harap, aztán meglátja, hogy kukacos, vagy ha a tegnapi fehérneműt kell újra felvenni. Sosem gondolkoztam el rajta, miért kelt bennem ilyen ellenérzést, főként, mivel nem figyeltem elég sokáig ahhoz, hogy megismerjem. Úgy teszek, mintha segítőkész lennék, és beállok én is székeket igazgatni, hogy szép sorban álljanak a telekép előtt, mire a Két Perc Gyűlölet kezdetét veszi. Közben lehetőségem nyílik egy-két futó pillantást vetni Smithre. A negyvenes évei közepén jár, az átlagnál alacsonyabb, és ahogy legtöbbünk, a fejadagok miatt ő is túl vékony, ugyanakkor látok benne valami törékenységet is. Ahogy most elnézem, miközben mozgolódik, hogy kényelembe helyezze magát, elég szánalmasan fest.

Furcsa érzésem támad, amikor leülök, előnt az izgalom. Óvatosan a padlóra teszem Grahame pulcsiját. Itt hagyom, hadd küzdjön vele valaki más, nekem már nincs rá szükségem. Megtaláltam az emberemet.

Idősebb, mint Ruby – pipa.

A Miniszterben dolgozik, az én szintemen – pipa.

Fehér – pipa.

Szánalmas, gyenge és megtört – pipa, pipa, pipa.

Még a kezdőbetűk is stimmelnek, csak fordítva. Leona könnyen összetéveszthette, főleg, ha figyelembe vesszük, hogy épp gyászolt.

Ő az.

Az emberek elcsendesednek körülöttem – a Belső Párt egyik tagja csatlakozik köreinkhez. O'Brien. Veszélyes. Fekete kezslábast visel, így ha valaki nem ismerné, akkor is rögtön tudhatja, hogy a Belső Párt tagja. Sokszor láttam már őt errefelé. A felsőbb szinteken dolgozik, és ha felém néz, mindig elkapom a tekintetemet. Rápillant az órájára, és egy kis műsort ad nekünk: ha már ennyi az idő, itt is maradhat velünk a Gyűlöletre. Nem bízom benne, mi van, ha Smith miatt van itt? O'Brien magas, izmos férfi, szemüveget visel, éles az arccsontja. A kegyetlenség levegője lengi körbe, simán becézhetnék Baltafejnek is. Elméletem megerősítés nyer, amikor O'Brien az előttem lévő sorban foglal helyet, és csupán egyetlen ember, egy apró szőke nő választja őt el Smithtől. Ahogy ökölbe szorítom a kezemet, érzem, körmeim félhold alakú nyomot hagynak a tenyeremen. Egyszerre vagyok rémült (biztosan Gondolrend) és dühös (mindkettőt meg akarom ölni), ugyanakkor izgatott is (mintha Ruby segíteni próbálna nekem).

Kezdetét veszi a Gyűlölet. Mindenki számára kötelező gyűlés, és olyan, akár egy istentisztelet, csak éppen nem az Urat imádjuk, hanem gyűlöljük azt, akit kell. Egy Goldsteinről szóló recsegő gyűlöletbeszéddel kezdődik, közben arca felvillan a képernyőn. Goldstein, akit a Szövetség úgy szeretne már megtalálni. Megkockáztatok egy pillantást Winston felé: ő vajon ismeri? Csatlakozott hozzá, vagy felesküdt, hogy elpusztítja őt és minden társát? Bár csak ne mögötte ülnék, és tisztán láthatnám az arcát.

A teleképből Goldsteint halljuk: elméleteit a gondolkodás szabadságáról, a szólásszabadságról, a sajtószabadságról – és közben egy kellemetlen, recsegő hang beszél vele párhuzamosan, okos kis ellenérveket hoz Goldstein gondolataira. Maga Goldstein úgy fest, mint egy kedves nagypapa, arca vékony, pillantása gyengéd. Állítólag régen Nagy Testvér barátja volt, és segített felépíteni a rend-

szert. Most is, ebben a róla készült videóban, öklét rázva arról panaszkodik, hogy elárulták a forradalmat. Igaz lenne? Volt valaha is bármi köze a kormányhoz? Goldstein létezik egyáltalán, vagy ő is csak egy számítógépes animáció, amit azért hoztak létre, hogy legyen mire összpontosítania a tömegeknek? Nem tudom.

Goldstein látványa a nevetséges, csikorgó alábeszéléssel és a felkorbácsolt gyűlölettel jól érzékelhető hatást gyakorol a körülöttem lévőkre. Arra treníroznak bennünket, hogy gyűlölködjünk: miközben mi ezt csináljuk itt, a gyerekek az iskolában tesznek ugyanígy; a bölcsődében a dadák kisbabákat karjukban tartva üvöltik ki magukból a gyűlöletet. Itt most teljesen elszabadultak az emberek: az öklüket rázzák, csorog róluk a víz, a mellüket verik. Minél jobban tud gyűlölködni valaki, annál jobb párttag. Winston így kiáltozik:

– Disznó! Disznó! Disznó!

Most már utálok. Utálok *őt*.

Utálok *őt*. Hogy megkönnyebbüljek, felkapok egy nehéz Újbeszél szótárt és a képernyő felé hajítom; olyan érzés ez, mint megvakarni egy viszkető sebet. Noha Goldsteinhez vágom, magamban azt képzelem, Winston Smith fejének dobom, aki minden valószínűség szerint csapdába csalta a barátomat.

Tetőpontjára hág a gyűlölet körülöttem. Goldstein képe helyett már egy bárányt látunk, hangja helyett bégetést hallunk. Aljas és gyermeketeg, de még mélyebb ellenszenvet kelt a teremben lévőekben. Hirtelen düh ébred bennem, olyan erősen, akár a felkelő nap mindent elsöprő fénye. Gyászolom Rubyt, gyászolom Leonát, a letartóztatástól való félelmem elillan mindent felemészítő dühömben.

Gyűlölöm ezeket az embereket, akik elragadtak egy jó, kedves és rendes nőt. Annyi büntetés, olyan sok halál. És gyűlölöm, hogy ilyen könnyedén képesek felkorbácsolni a szenvedélyt mindenkiben a nem megfelelő dolgok iránt. Tudomásom szerint Goldstein semmit sem csinált, az előtttem álló emberek mégis a halálát

kívánják. Ez nem helyénvaló. Az emberek toporognak, székeket borogatnak és sírnak dühükben. A legrosszabb az egészben, hogy nem tudom, valójában mennyit éreznek ebből az egészből, de azt hiszem elég sokat. Valószínűleg elég könnyű feltűzni őket, mert annyira szörnyű az életünk: sanyargató szegénység és a soha el nem múló félelem, hogy elkapnak vagy feljelentenek, mert valami pártelleneset csinált az ember.

A tömeg most rákezdett a monoton skandalásra: NAGY-TEST-VÉR, NAGY-TEST-VÉR. (Szinte már olyan, mint egy himnusz, egy ima, amelyet rebegő szemű, dülöngélő fél-zombik motyognak.) Látom, ahogy Smith és O'Brien egymásra néznek. Egymás felé fordítják a tekintetüket. Olyan különös ez a pillantás. Ha nem pontosan mögöttük ülnék, nem is vettem volna észre. Összeakadó pillantásukban ott volt közös megvetésük, fanyar derűjük. A körülöttük lévőkön gúnyolódtak.

És ennek van jelentősége, mert ez arcbűn. Ha valaki arcbűnt követ el, vagyis bármi olyan kifejezés ül ki az arcára, ami nem a párt iránti buzgó elhivatottságát jelzi, például nem megfelelően reagál Goldsteinre és a Gyűlölet többi résztvevőjére, az elfogadhatatlan. Azonban ők most felfedték, hogy ugyanazt gondolják.

A Gyűlöletnek vége, én pedig segíték elpakolni a székeket. Elkapom Smith tekintetét, és arra a percre gondolok, amikor Ruby elmesélte nekem, hogy már nem bírta ki, belefáradt a várakozásba, és amikor lehetőség nyílt előtte, muszáj volt cselekednie. Nem lehetek én is ilyen impulzív, és visszamegyek az asztalomhoz, mielőtt még leleplezném magam. Óvatosan kell eljárnom, és el kell terveznem a következő lépéseket. A Szövetség elé tárjam az ügyet, megkockáztatva, hogy hátráltatnak majd, és ezzel továbbra sem jutunk semmire? Vagy tegyek Leona kívánsága szerint, és próbáljam meg egyedül becserkészni Smithet?

Nyolcadik fejezet

Kisimítom a zászlót, apró öltésekkel készített kézimunkámat vizslatom, és várok egy percet, hogy bátorságot gyűjtsek a felszólaláshoz. A tegnapi Két Perc Gyűlés óta egyfolytában azon töröm a fejem, mit tegyek.

Nyilvánvaló kockázattal jár Smith nyomába szegődni, főként mivel úgy néz ki, valójában a Gondolatrendőrségnek dolgozik. Tegnap éjjel megint hallottam álmomban a helikoptert, és amikor felébredtem, kényszeresen felnéztem az égre.

Lehetetlen nagy dolgokban döntést hozni, amíg ilyen fájdalommal él az ember.

De ahogy a reggel közeledett, azon töprengtem, mégis hogy ülhethnék ölbe tett kézzel? Hogy bocsájthatnám meg magamnak, ha csak úgy elsétálnék Smith mellett a folyosón, és annyiban hagynám a dolgot? Látni, ahogy a Belső Párt egyik tagjával együtt gondolatbűnt követnek el; a tény, hogy O'Brien egyáltalán ott volt; hogy Smith úgy érezte, hatalmában áll gondolatbűnt elkövetni egy rakás ember tekintetének kereszttüzében; Ruby hirtelen letartóztatása, miután kapcsolatba lépett vele; és még a fizikuma is – úgy tűnik, biztos pontot találtam egy világban, ahol az ember semmiben sem lehet biztos. Rubynak igaza volt: Smith tipikusan az a puritán, aktatologató bürokrata, aki a Testvériség nyílt terepen rejtőzködő tagja is lehetne.

Mire megérkezem Prishához a találkozónkra, már elhatároztam magam. Nincs választásom. Becserkészem Smithet, ahogy tenném

ezt bárki más potenciális célszeméllyel is a Szövetségben betöltött szerepemnek megfelelően, de egyelőre nem mondom el, hogy mi köze van Smithnek Rubyhoz. Muszáj, hiszen Leonával alkut kötöttünk. Látom őt, ahogy puffadt arccal az étkezőszékre roskad, de betartja az alku rá eső részét. Tényleg, mi választásom lenne?

Ha megtudom, hogy Smithnek bármi köze volt Ruby halálához, Leona lesz az első, akinek beszámolok róla. Ha pedig a Testvériséghez tartozik, beszámolok a Szövetségnek. De valamit mondanom kell nekik: elégséges információt, de nem mindent. Tudom, hogy Eleanor sosem egyezne bele, azt mondaná, túl veszélyes. Végül is az üldözötteket keressük, nem az üldözőket.

A Szövetség megmaradt tagjai most egy étkezőasztal körül gyűltek össze Prisha nappalijában. A kis szoba zsúfolásig telt az asztaltól és a székektől, amelyeket a kis varrószakkörünk miatt állítottunk fel. Mindig annak megfelelően változtatjuk a berendezést, hogy éppen mit csinálunk. Általában hat szék áll az asztal körül, de mivel Ruby már nincs, Prisha most csak ötöt hozott. És nem vagyunk egyedül: a kötelező telekép ott lóg a kandalló felett.

Akaratlanul is Cecilyre téved a pillantásom. Tűk lógnak ki a szájából, közben épp a fekete selyemből kiszabott SZEX szót varrja fel a búzavirágkék vászonra. Már a látványa is megnyugtat. Sima, nyílt arca erősen összpontosít, én pedig végre ismét levegőhöz jutok. Megnyugszom. Ez is csak egy újabb varrószakkör, hazudom magamnak.

Most már kész vagyok szólni.

Kezdődik a színjáték: először a zászlómat nézegetem, aztán egy kicsit közelebb dőlök, szemeim összeszűkülnek, nem nagyon, csak pont a megfelelő mértékben. Nagyon is tisztában vagyok vele, hogy figyelnek minket. Ha valami velünk kapcsolatos dolog miatt vitték el Rubyt, akkor most minket is szemmel tartanak. De nem

béníthat meg minket a félelem. Előre kell haladnunk, és ha nem lépünk, semmi sem fog változni, és az egyenértékű a halállal.

A lámpabúra mögül áradó fény felé emelem az anyagot, és vizsgálgatni kezdem. Körömöm a vásznat reszeli. Kissé megrázom a fejem. Most már muszáj megszólalnom:

– Itt egy nyom. Egy újabb. – Noha nővéreim jól értik a *nyom* valódi jelentését, egyik sem néz fel a kézimunkájából. Azon tűnődöm, vajon Leona számított-e erre.

Hozzáteszem:

– Valami ötlet?

Nagy Testvér és a Szövetség közéletben betöltött szerepe miatt – mi vagyunk, ugye, a Nemiségellenes Liga irányítóbizottsága – csevegni kezdenek varrás közben, tippeket adnak a felteltávolítás-sal kapcsolatban, erősítik a „nyomom” álcáját. Ötleteket cserélünk, fenntartjuk a látszatot. A nyilvánosság számára kiegyensúlyozott, tökéletes nők vagyunk, akik szolgálatkészek, és csak a szánalmas kis háztartási dolgaikkal foglalkoznak. Azonban nővéreim pontosan tudják, mire utaltam, csak még azt nem tudják, miért.

Leona elegáns ujjmozdulatokkal elvarrja a cérnaszálat, és apró, szabályos kis fogaival elharapja a cérna végét, aztán fűz egy megjegyzést Prisha felteltávolító technikájához.

– Szeretném megköszönni neked, Julia – megragadja a kezemet –, hogy így törődsz az apró részletekkel is.

Érzem, ahogy elszorul a torkom, és minden erőmet össze kell szednem, hogy ne vessek egy pillantást Eleanorra. Ne találgass, ne találgass, ne találgass, E.

Leona folytatja, könnyörületesen álcázza valódi szándékát.

– Sajnálom, de a komoly foltokat semmi sem szedi ki *teljesen*. Dobd ki, kezd újra. A zászlód a NeL csapat jelképe, és a lányok megérdemelnek egy makulátlan jelképet, hiszen ők maguk is ma-

kulátlanok. Egy mocskos zászló csak bátorítást ad a szexuálisan aberráltak mocskos elméjének. A folt látványa is szexbűnhöz vezethet. – Hangja, ahogy mindig, valami lány morgást rejt – ezért becézte őt Ruby oroszlánnak –, most azonban sírásba fullad, és valaki egy zsebkendőt nyújt át neki.

Fáj a szívem érte. Bár puffedt az arca, biztos vagyok benne, hogy megint fogyott egy kilót a múlt hét óta.

– Leona – kezdi Eleanor –, nem dobhatunk el alapanyagokat. A Bőség-minisztérium csak akkor tud bőséget nyújtani nekünk, ha figyelmesek vagyunk. A kukoricakeményítő vagy az ecet megteszi majd a dolgát.

Eleanor felém fordul. Minden szava mögött egy másik gondolat:

– Julia, ne hagyd annyiban ezt a nyomot, dörzsöld erősen. Jó ügyért teszed. A szorgalmad helyénvaló. Ha sikerrel jársz, a munkád elnyeri méltó jutalmát. Ha nem, legalább megpróbáltad. – Aztán a teleképek kedvéért még hozzáteszi: – Csak mert olyan szép zászlót csináltál! Felfigyelnek majd rá az emberek a Gyűlölet Hetén!

Prisha és Leona bólintanak. Csak egy ember nem reagál a híreimre. Cecily megállás nélkül veszi ki szájából a gombostűket, és tűzködi vele az anyagot, a bársonyos, ezüstös szövetet a lenvászonnal házasítja. Mozdulatai gondosak, precízek. Sosem láttam még ilyen halálos, de mégis finom mozdulatokat. Ha szomorú, hangja mindig elcsendesül. Befejezi a tűzködést, és kirázza az elkészült molinót. A morajló hang nyugtalanná tesz. Ha nincs béke a Szövetségben, semmink sincsen.

– Gyönyörű molinó – szólal meg Prisha. – A kék és a fekete igazán erőteljesek együtt.

Cecily hálásan elmosolyodik. Nehéz anyagokat szerezni, de a Nemiségellenes Ligához sok támogatás érkezik, mind az oktatásért és szórakozásért felelős Igazság-minisztériumtól, mind pedig a törvényért és rendért felelő Szeretet-minisztériumtól. Mindkét

szerv értékesnek találja a munkánkat, és rendszeres támogatásokat kapunk. Nem sokra megyünk azzal, hogy juttatnak nekünk egyébként nehezen hozzáférhető kekszeket, hogy magunkhoz csalogassuk a lányokat, de a régi templomcsarnok, amelyet a csapat gyűléseire használhatunk (és ahol sosem merünk nyíltan beszélni, mert valószínűleg tele van mikrofonokkal), rendszeres találkahielyet biztosít heti gyűléseinkhez. Célja van velünk a bennünket gondosan figyelő kormánynak: minden alkalommal, amikor valaki a hagyományos módon esik teherbe, felmerül az igény, hogy gátat vessünk ennek. A családi kötelékek szereteten alapulnak, és az Angszoc célja, hogy eltörölje a szeretetet.

– Szerintem felejtse el – szólal meg végül Cecily lassú, mély hangján. – A végén még megsérül az anyag. Hagyd a csudába, keress inkább... – Itt elakad a hangja. Tudom, hogy azt akarja mondani, hogy „egy másik megoldást”, mert már nem ért egyet a működési alapelveinkkel. Már belefáradt a Testvériség keresésébe, és Prishával együtt másik irányt szeretnének venni.

– Keress inkább valami más módot. – A kontextus kedvéért még hozzátézi: – Vagy békélj meg a folttal. Annyi ünnepség lesz a Gyűlölet Hetén, egy aprócska nyom még befér.

Senki nem szólal meg. Egy idő után Prisha feláll, és hoz nekünk még a túlságosan is kihűlt szederlevélteából.

A telekép műsort vált, most az eurázsiai vízkimaradásokról beszélnek. Alutáplált eurázsiai gyerekeket és anyákat látunk, akik az üres vízcsapok mellett sírnak, így mind méltathatjuk az Angszoc társadalmát, amely biztosítja, hogy ne haljanak szomjan a gyerekek. Magunkban persze eltöprengünk rajta, vajon mennyi igaz a propagandából. A telekép most egy hatalmas vízturbinára vált. Egyértelmű, miért látjuk egymás után ezeket a képeket: a szomjazókat és a kiszáradt folyót, majd az óriási, forgó vízikereket. Egy bejelentés következik, nagyszerű híreket hallhatunk, miszerint

Óceánia újabb erőművet alakított át vízi működésről olajalapúra. Az egésznek semmi értelme, de amikor elkezdik játszani az *Érted, Óceániá-t*, mind kötelességtudóan felállunk és éneklünk.

Leona újabb zászlót fejez be, amit majd a gyerekek lengethetnek a Gyűlölet Hetén, mi pedig mind gratulálunk neki.

Tovább varrok, mintha mi sem történt volna. Mivel a túlélés kulcsa a lassúság, a következő órában más nem is történik, csak varrunk. Aztán végül Eleanor töri meg a csendet:

– Kinél van a cikkcakkolló?

Prisha hangja könnyed:

– A szokott helyén van, a szekrényben. Az előszobában. Vedd csak ki.

Mindig Prishánál találkozunk, mert van egy titkos pincéje. A ház még a szüleié volt, és azt mondta, a nagyapja ásta ki a pincét, amikor látta, milyen irányba tart a világ. A falambérián keresztül beszivárog a víz, és bűdös van. Reménykedünk benne és imádkozunk érte, hogy ez a pince valóban olyan titkos, mint amilyennek mi gondoljuk.

– A nagy szekrényben, ahová mindent belapátolsz? Ott sose találok meg semmit. Julia, te kiismered magad, tudnál segíteni?

Noha a NeL gyűlések heti rendszerességűek, ilyen típusú beszélgetéseket csak negyedévente tartunk. Legutóbb Ruby is velünk tartott.

Így, hogy Ruby nemszemély lett, már csak engem lehet befogni felderítő munkákra.

– Ha így jobb zászlókat tudunk csinálni szeretett Nagy Testvéreinknek, már megyek is! – felelem.

Eleanor és én még mindig kuncogunk, amikor kilépünk Prisha elsötétített előszobájába, de ahogy eltávolodunk a teleképtől, mosolyunk azon nyomban lehullik arcunkról, akár a marionettbábok, amelyeknek elvágta a zsinórját. Még halljuk a telekép

duruzsolását, de már elhalkul. Csak vak suttogás a sötétben. Itt nem láthat. Természetesen mindig a közelében kellene lennünk, de egyszer egy hónapban megkockáztatunk néhány ilyen percet.

Az előszoba sötét és dohos, a levegő állott, ázott ágynemű szaga terjeng. Kinyitjuk a szekrényajtót, kihúzzuk a polcokat. A hátlemz kissé kinyílik, egy nyílás tárul fel mögötte.

Ha megtalálják, halálra ítélnék minket, nem kérdés.

Gyorsan mozgunk. Ezt nem tudom egyedül csinálni, Eleanor segít. Szörnyű, hogy veszélybe sodrom. Szerintem utálja ezt csinálni, és a kiváltó okot is utálja.

Az *ok* a legnagyobb szívfájdalom.

A nyílás mögött sötétségbe süppedő lépcsők húzódnak. Hűvös levegő kúszik fel lentről, eléri az arcunkat, de nem tétovázunk.

Gyorsan cselekszünk, már megyünk is lefelé.